

Sillä välin kun Laakso irrotti sorkkaraudalla talon isäntää seinältä roikkumasta, Helander harppoi kuistilla edestakaisin ja puhdisti paidanhelmalla aurinkolasejaan. Helvetillinen pöly tunkeutui kaikkialle. Auringonkorventamalla pihalla kävi laiskasti yskähdellen poliisien kuorma-auto. Auton lavalla talon asukkaat makasivat siistissä rivissä pressun alla. Helander kävi vääntämässä kuorma-auton radion lujemmalle ja käveli musiikin tahtiin sormiaan napsutellen pihan toisella puolella olevalle kaivolle. -Laakso! Täällä on vielä yksi, hän huusi. -Perkele! kuului talon sisältä. Laakso tuli ulos talosta raahaten kuollutta miestä takinkauluksesta. -Tämä kaveri on kyllä seinästä reväistyn näköinen. Helander naurahti ja istui kaivon reunukselle. Pirun kuuma päivä. Ilma väreili ja kieppui kuin unessa. Komisario tarkasteli edessään pöydällä olevia valokuvia silmät puoliummessa. Hän nosti pöydältä kuvan, jossa Helander leveästi hymyillen kannatteli sylissään talon kuollutta tyttöä. Joku oli väkisin istuttanut tytön selkään enkelinsiivet, rautalangasta ja sanomalehdestä kyhätyt. -Tuo pinkki takki pukee sinua, sanoi komisario. -Ei se ole pinkki vaan lila. Laakso tökkäsi sormensa kanaa esittävän valokuvan päälle. -Tämä on paras todistajamme, hän sanoi ja käynnisti nauhurin. -Kot kot kot, äänteli kana nauhalla. -Mitä se sanoi? kysyi komisario. -Kot kot kot.